

Tyhjään tauluun hän kirjoittaa.
Karvaisin käsin sairasta tarinaa.
Pienen kehon lämmön tuntee, se kiihottaa
ei kuule kuinka pieni sydän siruiksi hajoaa.

Kukista ja mehiläisistä on turha selostaa
tää on totista totta, tää ei tarvi tulkintaa,
ja yö ei pelasta painajaiselta, yö ei lohduta
ei iskältä piilota.
Vaimeat askeleet yläkertaan johtavat
taas lastenhuoneen seinät uhkaaviksi tummuvat.

Kukista ja mehiläisistä on turha sepustaa
tää on totista totta, tää ei tarvi tulkintaa.
Öinen maailma syvään huokaa sulkee silmänsä häpeissään
tuskien talo peittyi varjoon pimeään.
Öinen maailma syvään huokaa sulkee silmänsä häpeissään
tuskien talo peittyi varjoon pimeään.

Aamiainen alakerrassa odottaa.
Katse silmiin raukeisiin, se alkaa kuvottaa.
Pienet sormet palmikkoa näpertää,
olo on niin saastainen kun iso käsi päätä silittää.

Kukista ja mehiläisistä on turha selostaa.
Tää on totista totta, tää ei tarvi tulkintaa.
Öinen maailma syvään huokaa sulkee silmänsä häpeissään
tuskien talo peittyi varjoon pimeään.
Öinen maailma syvään huokaa sulkee silmänsä häpeissään
tuskien talo peittyi varjoon pimeään, pimeään, pimeään